

ŠKOLÁČEK

5. číslo 2018/19

2.B

**UVNITŘ
TOHOTO
VYDÁNÍ:**

ROČNÍKY	2-22
AKCE ŠKOLY	23
WORKSHOP	28
2.STUPEŇ	30
DRUŽINA	32

přípravka

2.B

1.A

Přípravka

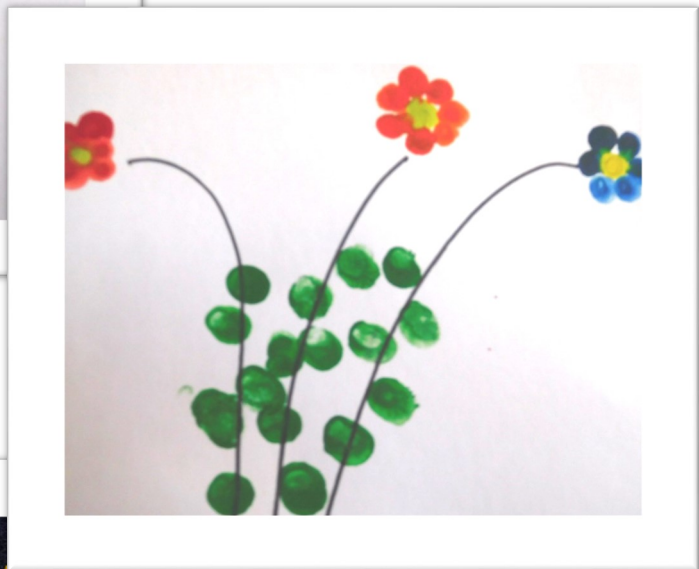
Březnové pohádkové představení se dětem moc líbilo. Vžily se tak do děje, že napomínaly kníže pána a napovídaly vodníkovi Česílkovi. Odměnou pro herce byl, na konci pohádky, velikánský potlesk. Těšíme se na další návštěvy divadla v Počernicích.

1. ročník

1.A

1.B

1.C

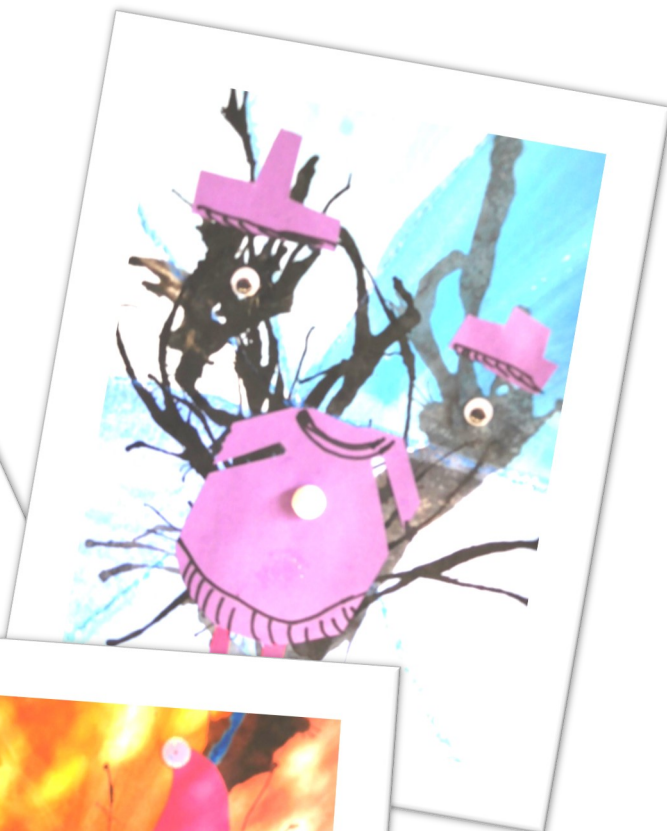
28.2.

$2 + 4 = 6$	$6 - 4 = 2$
$7 - 2 = 5$	$5 + 2 = 7$
$6 + 4 = 10$	$10 - 4 = 6$
$9 - 2 = 7$	$7 + 2 = 9$
$0 + 5 = 5$	$5 - 5 = 0$

Zde podepište: *[Signature]*

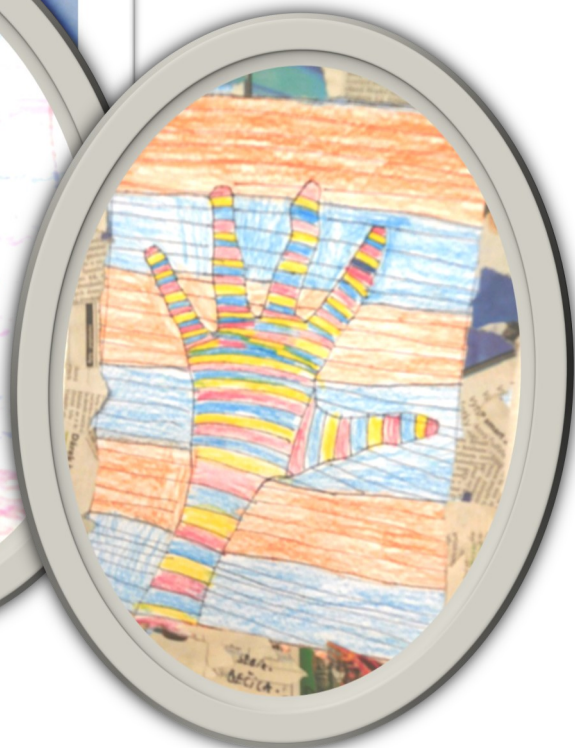
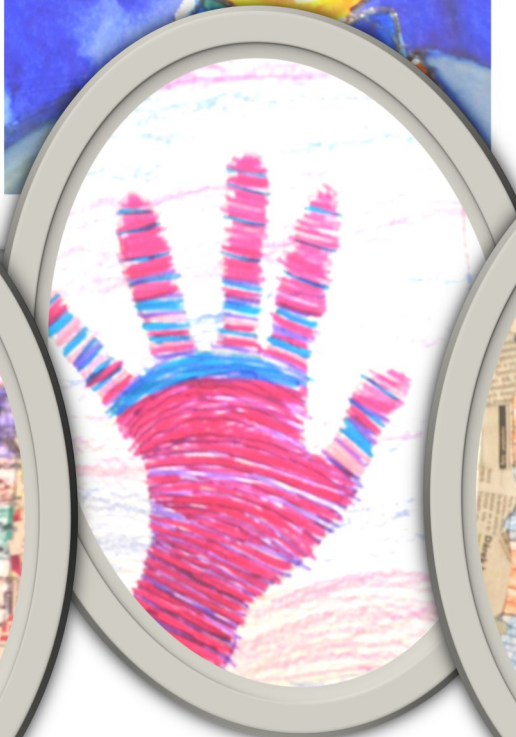
2.ročník

2.B

2. A

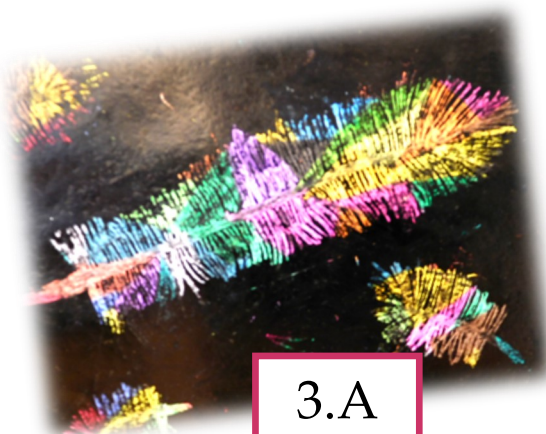

2.C

3. ročník

3.C

3.A

3.B

3.A

4. ročník

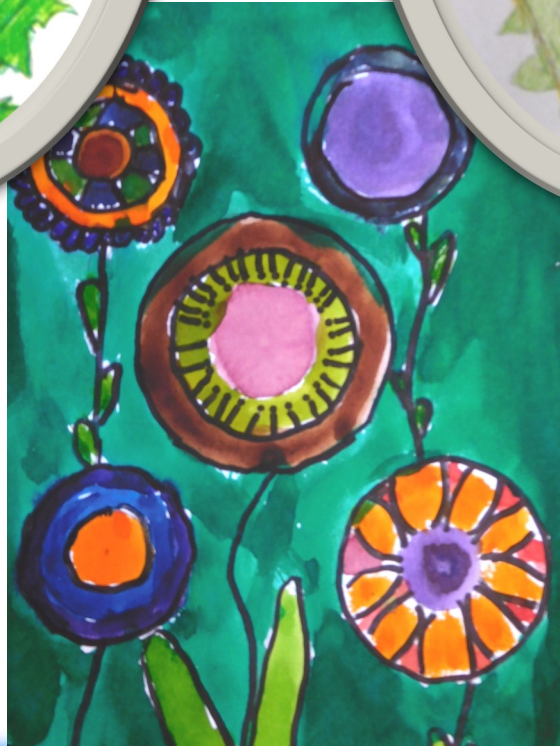

4.B

Je super, pokud lze spojit teorii s praxí. Nám se to velmi často daří. Například v březnu jsme vyrazili do Muzea hlavního města Prahy a důkladně prozkoumali exponáty z doby pravěku. Mnoho těchto předmětů jsme již znali z učebnice, knížek i z internetu. Vidět vše naživo, je však mnohem zajímavější.

4.B

4.A

4.A

Postavy – 7.A,B
2.stupeň

5. ročník

Smrt dědečka

Lukáš, 5.B

Jednou v pátek večer jsem se vrátil domů a sedl jsem si se svým tatínkem, který se mi rozhodl povědět jeden zajímavý příběh z jeho života. Tatínek mi tedy připravil mé oblíbené kakao s karamelovou příchutí a pustil se ihned do vyprávění.

Jednoho letního dne roku 1996, kdy jsem se ještě nenarodil,

musel tatínek letět do Vietnamu kvůli smrti mého dědečka. Moje babička byla v šoku a rovněž celá rodina. Jakmile dorazil do domu prarodičů, pohltila ho smutná nálada a hned se sesypal na zem. Když byl v domě, pořád mu nějaký hlas šeptal do uší: „Kdo ho zabil?“ Přišlo mu to velice zvláštní. Báł se, že se stane něco i babičce, tak se rozhodl ještě několik týdnů zůstat u babičky. Uběhlo několik týdnů a stále nic se nezměnilo. Tatínek slyšel pořád tajuplný hlas, avšak jenom v tom domě. Začalo ho to děsit a pozval si domů skupinu lidí, kteří zkoumají paranormální jevy, aby zjistil co se to vlastně děje. Již při vstupu do budovy

měl jeden člen ze skupiny špatný pocit, že se v tom domě odehrálo něco strašného. Později se rozhodla celá skupina zůstat přes noc, během které vyšetřovali jistou paranormální sílu, kterou už ucítila celá skupina. Uběhla noc a všichni si už mysleli, že se nic nezjistilo, a potom se náhle duch převtělil do jednoho z členů. Vykřikl zděšeně: „Vypadněte z tohoto domu!“ Ihned druhý den řekl tatínek babičce, co se stalo a ona se na to další den odstěhovala.

Jakmile tatínek dovyprávěl, nejenže jsem tomu nemohl uvěřit, ale zároveň jsem dostal strach. Od té doby se bojím být doma sám, protože duchové mohou být všude, i v mém domě!

Můj porod

Stela, 5.B

5.C

Mamku jsem v neděli večer poprosila, aby mi pověděla něco málo o mém porodu. Vyprávění začalo tak, že jsme si pustily pár videí z mého dětství a prohlídly si mé fotoalbum.

21. 3. 2008 byl den, kdy jsem se narodila.

Všechno začalo asi nějak takhle. Všichni jsme poklidně spali, ale to bych nebyla já, kdybych už nechtěla ven z břicha. To znamená, že jsem všechny probudila a cca v 1 hodinu ráno. Táta jel s mamkou do nemocnice jménem Krč. Moji starší sestru hlídal soused, protože jí byly teprve 4 roky a nemohla zůstat sama doma. Porod byl poměrně rychlý, ale zato velmi komplikovaný a bolestivý. Jedním z důvodů bylo to, že jsem vylezla opačným směrem. Místo toho, abych vylezla hlavičkou, jsem vylezla nožičkami. Mamce nabízeli císařský řez, ale ten odmítla, protože chtěla, abych vyšla ven přirozenou cestou. Mamka a já jsme byly velice silné a všechno dopadlo dobře, teda až na pu-

peční kýlu, kterou jsem si způsobila tím těžkým porodem. Takže jsem po osmi měsících od svého porodu musela podstoupit operaci.

Na závěr bych chtěla říct, že jsem, jak na mamku, tak i na mě pyšná, že jsme zvládly tak komplikovaný porod. Věřím, že to nebyla jediná složitá věc, která nás potkala, ale jsem si jistá tím, že spolu dokážeme mnoho.

Malý likvidátor Andy David, 5.B

Moje maminka mi jednou vyprávěla o svém pejskovi, kterého měla doma. Už od narození měla postupně několik pejsků. A potom, co jí zemřel jezevčík Ťap, se společně se sestrou Janou a babičkou dohodly, že už žádného pejska nebudou mít, protože je moc smutné,

když potom zemře.

V době, kdy o Ťapa přišla, se feně dceři babiččiny kolegyně z práce narodila čtyři štěňátka zlatého kokršpaněla. Babička se jí zeptala, zda by se na ně mohly alespoň podívat. Jely tedy hned o víkendu vlakem do Sadské, kde dcera s fenkou a štěňaty bydlela. Malé zlaté kuličky pobíhaly zrovna po velké zahradě a mezi nimi byli dvě holky a dva kluci. Měli tu hodně hraček - lano,

5.C

o které se přetahovali, gumové hračky s pískátkem, míčky, zkrátka vše, co pro ně bylo zajímavé. „Jedno štěně tu máme ještě volné! Je to tamten kluk! Nechtěly byste si ho přece jenom vzít?“ zeptala se nás paní. Byl moc roztomilý. Ženy nakonec neodolaly jeho kouzelným očkům. Majitelka řekla, že je štěňátko příliš malé a musí tedy chvíli zůstat u své maminky. Hlavně ale musí absolvovat ještě jedno očkování. Odvézt si ho budou moci až za dva týdny. Zatím si mají vy-

myslet jméno od písmene A, protože to byla první štěňátka této fenky. Celou cestu zpátky přemýšlely o jménech od A pro kluka, a nakonec se shodly na jménu Andy. Než si jely Andyho za 14 dní vyzvednout, tak mu koupily vše potřebné: pelíšek, misky, granule, vodítko, obojek, dlouhý kartáček na zuby, psí pastu a hračky.

Když si ho přivezly domů, tak začal nový člen domácnosti všechno zkoumat. Majitelky ho musely naučit, že loužičky a hromádky se doma nedělají. Když ho poprvé nechaly doma samotného, tak obrátil byt vzhůru nohama. Rozcupoval noviny na stole, čalounění u rohové sedačky v kuchyni, okousal nohy u dřevěného jídelního stolu, prokousl utěrku, která byla na topení. Po likvidaci ku-

chyně se vydal do koupelny, kde se mu zalíbil toaletní papír. Ten rozkousal a roznesl papírky po celé koupelně. Z celého průzkumu bytu byl velmi unavený a tak si strhl z věšáku ručník, zchumlal si ho pod sebe, stočil se do klubíčka a spokojeně usnul. Když se máma vrátila ze školy, tak se pochlubil, jak byl pilný a co vše stihl zatím doma udělat.

Vyprávění mojí maminky o malém likvidátorovi mě pobavilo. Já sám jsem Andýska také ještě poznal a pamatuji si ho, protože zemřel, až když mi bylo 5 let. Přál bych si takového pejska také, i kdyby nám zlikvidoval byt jako Andýsek.

21. srpna 1968

Kristýna, 5.B

Prababička mi vyprávěla, jak šla 21. 8. 1968 do práce a viděla,

5.C

jak okolo Prahy jedou tanky a jiná vojenská technika. Vůbec nevěděla, co se děje. Z bydlíště na Chodově šla přibližně 10km na pracoviště v ulici Ječná na Praze 1.

Ten den vtrhla okupační vojska do Prahy a lidé se zděsili, co se to děje. Vyprávěla mi, jak zaslechla střelbu. Když ji uslyšela, začala se bát a schovala se do průjezdu nejbližšího domu.

Říkala, jak doma byli všichni rádi, že to přežila. A tento příběh mě tak zaujal, že jsem ho napsala do své slohové práce.

Můj dědeček na vojně Tonda, 5.B

Můj děda se narodil rok před koncem druhé světové války. Rád si s ním často povídám o tom, když byl mladý.

Na jeho vyprávění mě zaujalo mě, že všichni muži museli ve svých devatenácti letech odejít povinně na dvouletý vojenský výcvik. Často daleko od svého domova a od svých blízkých. Uby-

tovali se v kasárnách. Někteří to špatně snášeli, ale většina se přizpůsobila, protože to jinak nešlo. I když tito mladí muži byli převážně slušní lidé, byli mezi nimi někteří, co jim správné chování bylo cizí. Správný voják se ale v tomhle prostředí musel naučit žít. Hlavně si hledat kamarády mezi těmi dobrými. Kladnou stránkou bylo, že většina z nich se naučila kázni a samostatnosti. Někteří také novým profesím, které mohli využít po návratu domů jako své civilní povolání. Děda se na vojně naučil řídit všechna motorová vozidla. Jezdil s obrněným transportérem, který byl moc zajímavý, protože dovedl plavat jako člun. Vzpomíná na zvláštní stísněné pocity, když s ním poprvé přeplaval řeku Labe a poté velkou přehradu. Vozidlo vážilo 14 tun a bylo v něm 12 vojáků. Byla to tehdy zvláštní a nepříliš šťastná doba. Hrozilo, že bude znovu vál-

ka a vojáci byli cvičení k boji. Mladým klukům se do rukou dostaly samopaly s ostrou municí a ty měly bohužel za následek i několik smrtelných úrazů. Hranice naší republiky byly přísně hlídané. Pokud se někdo vyskytoval v jejich blízkosti, byl považován za narušitele a pohraniční stráž měla za povinnost ho zadržet, třeba i střelbou. Nad dědovými kasárnami sestřelily stíhačky také malé sportovní letadlo. Vojáci chodili hlídat sklady zbraní a munice a při jakémkoli

5.A

narušení prostoru měli rozkaz střílet. Hodně vojáků se z vojenské služby domů nevrátilo.

Navzdory těmto smutným historkám děda na svá mladá léta vzpomíná rád a mě jeho historky z mládí moc zajímají.

Skvělý společník **Nina, 5.B**

Tento příběh mi vyprávěl táta.

Jako malý kluk jsem měl rád cestování, dobrodružství a přírodu. Vždycky, když jsem byl u babičky, hrozně rád jsem už jako malé dítě podnikal výpravy v okolí. Pozoroval a zkoumal jsem vše, co se dalo. Od zvířat, jak se pásala na loukách, tak ptáky, jak hnízdí, kvetoucí stromy a rostliny. Moje vycházky se vždy prodloužily a zvědavost narůstala. Když mi bylo asi pět let, vybral jsem se na „super“ výlet s naším psem. Byl to skvělý společník na všech mých výpravách. Vyrůstal celý život na horském statku a znal celé okolí jako vlastní boudu. Hned po snídání jsem si sbalil baťůžek a rodičům jsem řekl,

že jdu se psem na procházku po okolních loukách. Výprava však měla úplně jiný směr. Všichni dospělí mluvili, že se do našich lešů vracejí medvědi a já se rozhodl je hledat. Měl jsem s sebou psa, a tak jsem necítil žádný strach. Cesta ubývala v pohodě, dokonce jsme v dálce viděli nějaké srnky. Po nějaké době jsme potkali pána, který se divil, co tak malý kluk dělá sám v lese. Hned mi přikázal vrátit se domů. Našeho psa znal, věděl, že je moc chytrý, tak mu nařídil, ať mě doprovodí domů. Cestou zpátky jsme blízko nás zaslechli nějaké praskání větví. No, neviděl jsem žádného medvěda.

Ani nevím, jak dlouho tato procházka trvala, ale když jsme si blížili k vesnici, tak to nás už téměř půlka vesnice hledala. Od některých jsem hned dostal na zadek. Stejně mě to od cestování a zvědavosti neodradilo.

Pád z kola

Lukáš, 5.B

Moje maminka mi minulé léto vyprávěla o

tom, jak spadla ošklivě z kola.

Přihodilo se to vloni v létě. Já jsem byl s bráchou Davidem u babičky na pražském Smíchově, protože byly prázdniny a máma s tátou si sami udělali výlet na kole. Vyrazili odpoledne po práci. Už nebylo takové velké vedro jako přes den, a tak se jelo příjemně. Jeli po nové cyklostezce z Hloubětína kolem Hořejšího rybníka, kde je nově postaveno dřevěné molo, odkud chodíme často krmit kachny. Dále jeli kolem Kyjského rybníka, kde bylo mnoho rybářů a někteří z nich s sebou měli i psy, kteří občas přeběhli přes cestu všem cyklistům. Tak jeli opravdu pomalu a opatrně. Potom pokračovali přes Hostavice a Dolní Počernice až dojeli na Černý Most k rybníku Martiňák a v parku U Čeňku si na chvíli sedli na lavičku, aby si odpočinuli a napili se vody, kterou měli s sebou. Po tom, co nabrali nové síly, znovu oba

nasedli na kola a cestou domů se ještě zastavili u nové rozhledny Doubravka. Tatínek vylezl na rozhlednu sám, protože se maminka bojí výšek a raději se vymluvila, že dole musí pohlídat kola. Táta se rozhlížel z Doubravky po celém okolí Prahy 9. Prý bylo vidět hodně daleko. Když se vrátil dolů, vyjeli s maminkou zpět po cyklostezce domů. Jeli opět cestou u Kyjského rybníka a potom prudce do kopce kolem hloubětínského lesoparku. Protože byl výlet dlouhý, začalo se už pomalinku stmívat. Když byli úplně nahoře na kopci, jel táta jako první. Dojeli na křižovatku, museli odbočit vlevo dolů z velkého kopce. Tatínek jel rychle a tak ještě projel bez zastavení, ale protože maminka zahlédla v kopci světla auta, chtěla zabrzdit, aby autu dala přednost. Bohužel ale už nebylo moc vidět na cestu, a tak si nevšimla, že brzdí na malých kamínkách s pískem. Během vteřinky byla hned na zemi jak dlouhá, tak široká. Měla obrovský strach, jestli ji řidič auta viděl, protože auto jelo velmi rychle. To naštěstí stihlo zastavit a počkalo až se má-

ma i s kolem posbírá ze silnice. Maminka si sedla na zídku u plotu jednoho domečku a nemohla se vůbec postavit na levou nohu, moc ji bolelo koleno. Táta zjistil, že máma za ním nejede, a tak se po chvíli vrátil. Rozsvítil baterku na mobilu a máma teprve zjistila jak moc je potlučená a sedřená. Hned se snažila alespoň kapesníčkem dostat kamínky pryč z rány a otírala krev z nohou i rukou. Domů to bylo ještě daleko, ale přesto musela opět nasednout na kolo, aby se mohli vrátit. Doma všechny rány ještě ošetřila dezinfekcí, osprchovala se a obložila se studenými obklady. Moc ji to bolelo a říkala, že tolik si natloukla na kole poprvé v životě.

Druhý den se zhrozila, jak obrovské modřiny od kola, které na ní spadlo má a ještě dlouho měla nohy velmi barevné a bolavé. Nemohla vůbec sedět ani ležet a chůze byla také bolestivá.

Od této doby má maminka velký strach jezdit na kole a je moc opatrná, když musí zabrzdit. Já jsem teď také opatrnější, protože bych nerad spadl jako ona. Dodnes má vidět světlé jizvy na koleně.

5.A

S rýmy jsou šprýmy aneb příběhy vy-sloužilého elektra

Nikola, 5.C

„Já jsem mobil dotykový,
mohu být i tlačítkový.
To už je jen na lidech,
jestli zvolí ten či ten.

Mohou se mnou hovořit,
mohou psát i zprávy
anebo taky vyhledat si,
co je právě baví.

Když spadnu na zem a roz-
biju se,
tak buďto mě zahodí
anebo mě vezmou do

opravny
a tam mě zase opraví.

A jestli se jim opravit mě
nepodaří,
tak to vůbec nevadí,
lidé mohou vyhodit mě
do popelnice na elektro-
spotřebiče.

Dále mě pak zpracují
a vyrobí ze mě něco no-
vého
pro lidi,

kterí mají rádi něco
hezkého.

A tím končí příběh
slavného mobilu,
kterému stačí jen tro-
cha
úcty, slávy a
nepatřit do ruky zlým
rebelům.“

Kamila, 5.C

Naše LG pračka

5.C

5.B

není žádná hračka.
Atraktivně vypadá,
mnoho funkcí vykoná.

Pere, ždíme, suší,
hodně času šetří.
„Mnoho let jsi věrná byla
a mamince posloužila.

Voňavoučké prádlo bylo
po celou tvou službu.
Tvůj čas přišel, nachýlil se
jsi už stará, rozpadáš se.

Děkujem ti za tvá léta,
která jsi nám sloužila,
teď už zbývá jenom zajít
do nového elektra.“

Svítilna

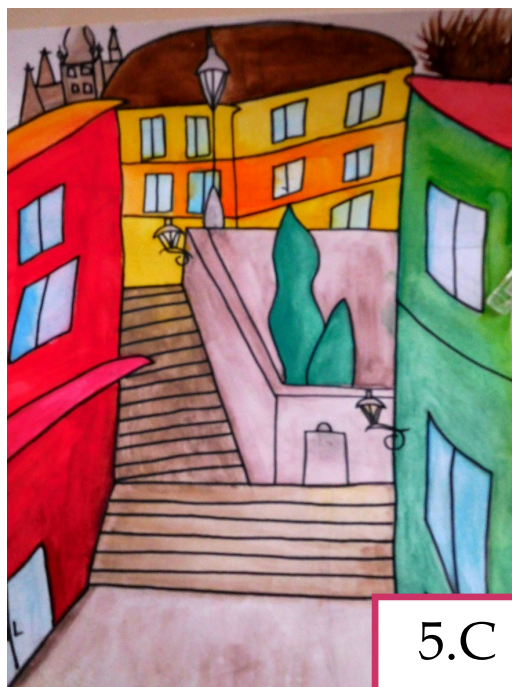
Stefan, 5.C

„Pepo, už ti přišla ta nová svítilna?“

„Když mě poprvé Pepa rozbalil, nebyla jsem ještě při vědomí. Za chvíli mě rozšrouboval a něco do mě vsunul. Zašrouboval mě a tím mě oživil. A pak to přišlo! Vlna nadšení!

Než jsem se nadála, už jsem byla zavěšená ze strany na batoh a jeli jsme na výlet. Pepa byl ze mě opravdu nadšený. Byli jsme na mnoha krásných místech ve dne i v noci. Nevadilo nám to. Když jsme neviděli, Pepa mě rozsvítil a bylo to. A když jsem se náhodou vybila, akorát mi vyměnil baterku a už jsem zase svítila.

Jednou, když mi vyměňoval baterku, něco ve mně zacvakalo, zaskřípalo a navždy jsem se vypnula. Nakonec se se mnou Pepa rozloučil a

vyhodil mě do červené popelnice. Udělal dobře. Mohl mě vyhodit třeba do plastu, ale já přece nejsem jenom plast. Jsem elektrický spotřebič. Na třídící lince ze mě vytáhnou součástky, které ještě bude možné použít – třeba na novou svítilnu.“

Mobilní telefon

Kateřina, 5.C

Ahoj. Jmenuji se Iphone 4 a jsem nejnovější mobilní telefon na trhu. A teď bych vám chtěl říct svůj příběh. Navrhli mě v Americe a vyrobili v Číně, odkud jsem rozeslán po celém světě. Vyrábí mě v bílé a černé barvě. Mám nové vycytávky jako například kvalitní foťák a také mnoho místa na fotografie. Z Ameriky mě poslali do České republiky. Jelikož jsem nejnovější mobilní telefon, byl jsem hned koupen a dostal jsem se do rukou Blanky. Blanka je 13-letá holčička, která mě dostala k narozeninám. Blanka byla ze mě nadšená a já byl rád, že dělám někomu radost. Dostal jsem od Blanky obal, který mě chrání před rozbitím a byl jsem každý den nabitý. Blanka mě všude ukazovala a brala mě s sebou na výlety k babičce, na tábor, dokonce i do Chorvatska. Stal jsem se pro ni nepo-

stradatelným přítelem. Kamkoliv jsme přijeli, tak Blanka fotila a fotky dávala na Instagram. S Blankou jsme jeli na řeku Sázu s partou kamarádů. Nalodili jsme se v Týnci nad Sázavou. Když jsme pluli krajinou, dělali jsme mnoho hezkých fotek. Při focení krajiny mě Blanka upustila do vody. Přestože mě hned vytáhla z vody, začal jsem mít poruchy. Během několika dnů se moje poruchy zhoršily. Blanka mě odnesla do servisu, kde mi již nebylo pomoci. Stáhli ze mě fotky, aby Blance zůstaly vzpomínky. Moje cesta byla skoro u konce. Poslali mě do vývojového centra, kde jsem se stal vývojovým článkem do nových Iphonů.

Vtipy:

Linda, 5B

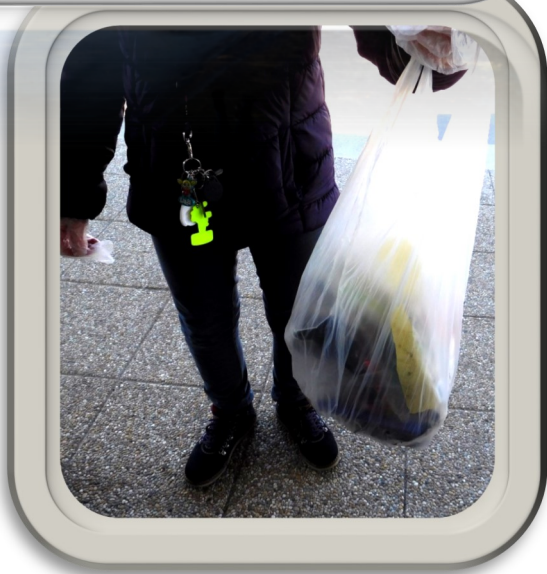
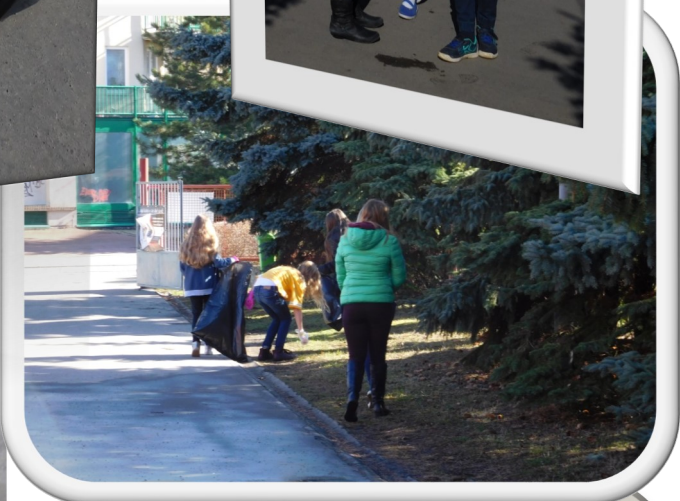
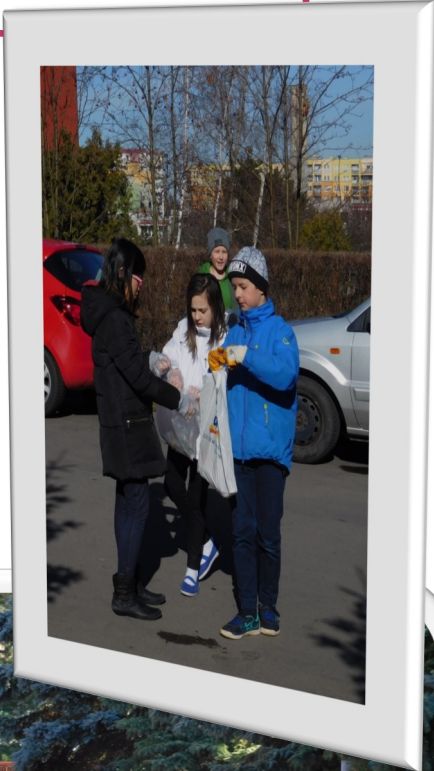
Otec se ptá syna: „Synku, co jste dnes probírali ve škole?“
Syn odpoví: „Výbušniny.“
Otec se opět zeptá: „A co budete probírat zítra?: Syn na to: „Trosky.“

Stela, 5.B

Víš, kdy tě škola nejvíce osvítí? Když začne hořet.

AKCE ŠKOLY

MÁME RÁDI NAŠI PLANETU

VÝCHOVNÝ KONCERT

V březnu zavítaly do naší školy dvě houslistky Severočeské filharmonie se svými hudebními nástroji a provedly prvňáky i druháky různými hudebními styly. Výchovní koncert děti zhlédly se zatajeným dechem. Jen nožkami pohupovaly do rytmu. Jak se skladby líbily, to zaznamenaly paní učitelky v rozhovoru se žáky následně ve svých hodinách.

A jaké měly dojmy z výchovného koncertu žáci z 1.B?

Míša **nikdy** tuto hudbu **neslyšel**. Nelíbila se mu. Naopak Anička tuto hudbu přímo miluje. **Housle se jí líbí** až tak, že se na ně sama učí hrát. Matouš zná tuto hudbu z reklam. Líbí se mu, **setkává se s ní** i při počítačových hrách. Jakub taky zná tuhle hudbu a líbí se mu. Jáchymovi i Vladěně **zněly tóny velmi líbivě**, z koncertu byli přímo nadšeni.

Teraformuj Mars

Naše škola se stala součástí stálé expozice

Techmania

Science Center díky vítěznému obrázku v soutěži „Teraformuj Mars“. Vybrané třídy navštívily expozici na Science On Sphere, kde jim byl promítnut jejich **vítězný výkres** a zhlédly i další nejhezčí kresby Marsu. V projekč-

ním sále 3D Planetária měli žáci možnost se projít v trojrozměrné projekci sluneční soustavou. Byly jim představeny všechny planety sluneční soustavy, ukázána jejich struktura a živě povězeno několik zajímavostí o každé z nich. Dozvěděli se, jak se orientovat na

denní či noční obloze. A dokonce vycestovali až na samou hranici známého vesmíru. Ve zbytku času se mohli projít stálou expozicí. K vidění bylo mnoho, ale čas strávený v prostorách by se určitě vešel do několika dnů.

Workshop Barvy světa - multikulturní program

V březnu se žáci naší školy zúčastnili multikulturního programu **Workshop Barvy světa**. Zhlédli pořad o životě dětí v jiných koutech světa. Úkolem bylo zaznamenat rozdíly. Jaké je to v jejich zemích a jaké u nás?

Postřehy našich žáků byly opravdu zajímavé. Děti si všimly, že žáci chodí do školy pěšky. Řada z nich vy-

padá šťastně, i když nevlastní tolik věcí jako my. Zajímavé bylo, že někteří z žáků měli školní uniformy. To proto, aby se od sebe nelišili bohatí od chudších a neměli tak příležitost vzájemně se sobě posmívat. Neobvyklá námitka byla, že i s uniformou si mohou děti všimnout odlišností jako je například školní taška

nebo různé doplňky například náušnice, náramek, plnicí pero apod. I na těchto maličkostech se dá poznat odlišnost. Pro chodit v uniformě bylo v jedné z pozorovaných skupin 8, zásadně proti bylo v této skupince 17.

Žáci si všimli, jak málo početné mo-

hou být některé třídy v různých koutech světa. Učebny jsou méně vybavené, staré, některé nemají dokonce okna a jinde se musí dokonce učit i venku. Děti si v těchto zemích více uvědomují, že vzdělání je klíčem k úspěchu a možnosti chodit do školy si váží daleko více než tady u nás, kde se někteří stávají rušiteli ostatních spolužáků.

Velké plus spatřovala řada žáků z naší školy v tom, jak si děti užívají společného

přátelství cestou do školy a ze školy. Při cestě si povídají, posilují si nohy, nenudí se a zdají se jim opravdu šťastnější i přesto, že nejsou obklopeny elektrotechnikou jako my.

Také si někteří z posluchačů všimli, že se děti na těchto školách učí nejen číst, psát a počítat, ale také hospodařit s pitnou vodou, které je v některých zemích ale opravdu velký nedostatek.

Ve druhé části workshopu se měli žáci vcítit do pocitů

děti v určitých situacích. Jak by se cítili, kdyby neměli svačtinu, kdyby byli v cizí zemi a neuměli jejich řeč, kdyby se jim ostatní spolužáci smáli za to, že nosí oblečení po sourozenci apod.

Pořad byl přínosný a děti se do něj skutečně zapojily.

Na závěr bylo některým z nich vykresleno na čele znamení „jinakosti“. Tyto děti měly zaznamenat během dne, jaké budou odezvy na jejich odlišnost od jiných lidí včetně rodičů. Jeden z žáků si znamení ihned po návratu do třídy smazal. Nechtěl se lišit. Nechtěl být terčem dotazů a různých narážek. Ostatní se shledali s otázkami typu: „Co to máš na čele?“ od rodičů, ale i od náhodných kolemjdoucích.

2. STUPEŇ

Od února proběhla v kinosále naší školy za účasti rodičů veřejná prezentace vybraných závěrečných prací našich deváťáků. Rodiče měli možnost zhlédnout vystoupení našich žáků z oblasti literatury, dějepisu, přírodopisu, zeměpisu či výchovy ke zdraví. Všechny prezentace měly vysokou úroveň. Děkujeme žákům za odvahu vystoupit před rodiči a rodičům, že si našli čas a přišli žáky podpořit.

Vztah člověka k zemi a k ekologickým problémům

Aneta, 7. B

Výstava v domě U Kamenného zvonu

V úterý 26. 2. hned ráno jsme vyrazili na exkurzi do domu U kamenného zvonu, který se nachází na Staroměstském náměstí. Cestou jsme si připomněli některé umělecké slohy jako secesi u Obecního domu nebo gotiku u Prašné brány. Celetnou ulicí jsme došli na Staroměstské náměstí, a protože byl o přesně 9 hodin, zastavili jsme se u Pražského orloje a prohlídli si opravenou Sta-

roměstskou radnici. Pak už jsme vešli do domu U Kamenného zvonu, kde na nás čekala sympatická lektorka. Prošli jsme si historické sklepení s románskými prvky a v dalších patrech jsme zhlédli komentovanou výstavu slovenských umělců. Pak jsme si sami vytvořili vlastní umělecké dílo, kterým jsme měli vyjádřit vztah člověka k zemi a k ekologickým problémům. Myslím, že se nám to podařilo, naše výtvořky jsme si vzali do školy a uděláme si

výstavu. Byla to zajímavá exkurze, užila jsem si ji.

V rámci předmětu Volba povolání

navštívili žáci osmého ročníku festival **Řemesla živě.**

Jedná se o akci, kde střední odborná učiliště představují řemesla tradiční i nová. Workshop se nese v duchu - vyzkoušej si, zažij si a má pomoci žákům při výběru budoucího povolání

Kristýna 9.A a 7.B

ZŠ G E N E R Á L A
J A N O Š K A

Kontakt: vondraskova@zszenjanouska.cz

DRUŽINA

